

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/223/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5911204137
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5911204137.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejsťrika, JUDr. Jany Kotrčovej v právnej veci navrhovateľa Doc. Ing. C. V., nar. XX. X. XXXX, bytom J. - D. C., L. D. XXXX/X, zastúpeného Mgr. Jurajom Wallnerom, advokátom so sídlom v J., J. X proti odporcovi C. S., bytom O., I. Y. XX, zastúpenému JUDr. Rudolfom Adamčíkom, advokátom so sídlom v J., B. X/S., P.O. J. XX, v konaní o ochranu osobnosti, na odvolanie účastníkov proti rozsudku Okresného súdu v Ružomberku, č.k. 7C/90/2011-629 zo dňa 12. 1. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým odporcovi uložil povinnosť zdržať sa neoprávneného zásahu do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa **m e n í** tak, že v tejto časti návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

V ostatných častiach rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Ružomberku čiastočne vyhovel návrhu navrhovateľa na ochranu osobnosti, keď uložil odporcovi povinnosť zdržať sa neoprávneného zásahu do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa rozšírovaním výroku: „Nie je jednoduché kúpiť si úctu a všetko nemožno robiť ani cez peniaze.“ a zároveň ho zaviazal písomne sa ospravedlniť navrhovateľovi za neoprávnený zásah týmto výrokom formou osobného listu v lehote troch dní. Vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol a rozhodnutie o trovách konania vyhradil samostatnému uzneseniu.

Pri rozhodovaní o veci vychádzal z ust. § 11 v spojení s ust. § 13 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že výrokom: „Nie je jednoduché kúpiť si úctu a všetko nemožno robiť ani cez peniaze.“, ktorý bol uverejnený v denníku Hospodárske noviny č. 191 zo dňa 6. 10. 2006 v seriáli „Slovenskí grófi“ v článku „Filantrop z Dolného Liptova“, podnadpis „Útok na radnicu“, došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa. Mal za to, že tento hodnotiaci úsudok bol nevhodný v danom kontexte a nenáležitý, pričom z gramatického a logického výkladu možno usudzovať, že navrhovateľ nemá úctu občanov, nedokázal si ju doposiaľ získať žiadnym spôsobom, a preto sa mal uchýliť ku kupovaniu si tejto úcty. Odporca poukázal na navrhovateľa ako na osobu, ktorá robí všetko cez peniaze. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že sa tu jedná o značný nepomer k výrazom, ktoré odporca použil na hodnotenie skutočnosti (podpora určitých kandidátov v komunálnych voľbách) a cieľom kritiky. Ide tu o vybočenie z medzí kritiky v demokratickej spoločnosti, ako i zo všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti, ktorého cieľom bolo uraziť navrhovateľa, zahanbiť a zosmiešniť jeho pôsobenie vo vzťahu k občanom Mesta Ružomberok. Česť je integrálnou a dôležitou súčasťou dôstojnosti človeka a okrem iného rolu vo vzťahoch, formuje rovnako základ mnohých rozhodnutí robených členmi demokratickej spoločnosti, ktoré sú základné pre jej dobré fungovanie.

Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal ochrany svojho práva na ochranu osobnosti voči odporcovi s výrokmi uvedenými na čl. 16 a 17 v dôvodoch napadnutého rozhodnutia pod bodmi 1, 2, 3 a 5. V tejto

časti prvostupňový súd konštatoval, že výroky neboli spôsobilé zasiahnuť do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti, keď sa tu jednalo buď o hodnotiaci úsudok odporcu (výrok označený pod bodom 3), ktorý uzavrel reakciu občanov mesta na manažment papierní v nadväznosti na výsledok volieb alebo z ich obsahu nebolo možné vyvodiť súvislosť s osobou navrhovateľa (výroky 1 a 2). Hodnotiaci úsudok odporcu v prípade výroku, týkajúcom sa ambícií navrhovateľa obsadiť radnicu svojimi ľuďmi bol primeraný skutkovým zisteniam a nevybočil z ich rámca, keď väčšina kandidátov, ktorých fotografie sa nachádzali na letáku v súvislosti s voľbami do mestského zastupiteľstva v Ružomberku, boli alebo sú zamestnancami SCP Ružomberok. Pri rozhodovaní prvostupňový súd uprednostnil právo odporcu na slobodu prejavu s výnimkou jedného výroku, ako jedného z najdôležitejších práv v demokratickej spoločnosti. Poukázal na to, že kritika sa týkala navrhovateľa, ktorý je vplyvným podnikateľom a možno konštatovať, že jeho aktivity sa týkajú verejného záujmu. Prihliadol i na osobu odporcu, ktorý v období volieb do mestského zastupiteľstva Mesta Ružomberok v roku 1998 bol už politicky činný, hoci ešte nebol poslancom mestského zastupiteľstva s tým, že predmetom kritiky bola otázka nepochybne týkajúca sa verejného záujmu - podpora kandidátov vo voľbách do mestského zastupiteľstva Mesta Ružomberok. S prihliadnutím na spôsob a rozsah zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa potom súd konštatoval, že v tomto konkrétnom prípade morálne zadost'učinenie sa javí ako postačujúce a zamietol návrh navrhovateľa i v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie o trovách konania súd vyhradil samostatnému uzneseniu po právoplatnosti vo veci samej s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojich právnych zástupcov obaja účastníci konania.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal rozsudok prvostupňového súdu vo vyhovujúcich častiach zmeniť a návrh navrhovateľa tak v celom rozsahu zamietnuť, dôvodiac tým, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Konštatovanie prvostupňového súdu, že uverejnený článok bol pred uverejnením mailom zaslaný odporcovi na autorizáciu nevychádza z vykonaného dokazovania, keď zo zhodných tvrdení autora článku a odporcu vyplynulo len zaslanie nejakého textu (autor tvrdí článok na autorizáciu, pričom odporca nepopiera, že od autora nejaký mail dostal), avšak z dokazovania nie je vôbec preukázané, či výroky označené navrhovateľom boli obsahom tohto emailu. Tak, ako odporca nemal povinnosť autorizácie akéhokoľvek textu, nemal žiadnu povinnosť uplatniť výhradu, či upomienku po zverejnení článku tak, ako to tvrdí prvostupňový súd. Autor článku inkriminované vety alebo citáty odporcu naformuloval sám, aby text vyznieval autenticky, jeho neprofesionálne a neetické konanie je zrejmé už aj z jeho výpovede, keď tvrdil, že článok poslal emailom na autorizáciu, autorizáciu od odporcu však neobdržal a text i napriek tomu uverejnil ako výroky odporcu. Veta: „Nie je jednoduché kúpiť si úctu a všetko nemožno robiť ani cez peniaze.“ nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a vyplýva len z hypotetických úvah súdu, pričom nerešpektuje postulát vyslovený Ústavným súdom SR: „Presné (doslovné) znenie inkriminovaného výroku musí navrhovateľ v prípade spornosti vždy bezpečne preukázať pod následkami neúspechu v konaní.“ Sloboda prejavu sa vzťahuje nielen na informácie a myšlienky prijímané priaznivo alebo na tie, ktoré sa považujú za neškodné, či bezvýznamné, ale aj na tie, ktoré šokujú, urážajú alebo znepokojujú štát, či akúkoľvek časť populácie. Navyiac sloboda tlače zahŕňa i istý stupeň prehánania, dokonca aj provokácie.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v zamietavajúcej časti zmeniť a jeho návrhu vyhovieť v celom rozsahu poukazujúc taktiež na nesprávne právne posúdenie veci zo strany prvostupňového súdu. Všetky výroky, ktoré boli predmetom návrhu podľa jeho názoru boli spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti, pričom jednoznačne zasiahli i do podnikateľských aktivít navrhovateľa a jeho rodinného života. Každé právo na výkon slobôd zahŕňa aj povinnosť rešpektovať rovnaké práva a slobody iných osôb, preto nemožno ani právo na slobodu prejavu vykladať izolovane, bez zreteľa na právo na ochranu osobnosti. Navrhovateľ je s prihliadnutím na vykonané dokazovanie naďalej toho názoru, že právo na ochranu osobnosti nebolo porušené len výrokom, ktorý ustálil prvostupňový súd, ale aj zostávajúcimi výroky navrhovateľa. Výrok: „O aké dohody išlo, netreba asi bližšie vysvetľovať.“ prednesený pred novinárom denníka s celoslovenskou pôsobnosťou bez akýchkoľvek pochybností obviňuje navrhovateľa z korupčného správania. V minulosti sa k tomuto výroku i konajúci súd vyjadril tak, že pokiaľ sa odporca bránil tým, že mal na mysli túto dohodu, súd sa s tým nestotožnil, nakoľko ju mohol odporca ako poslanec mestského zastupiteľstva, teda osoba kompetentná v danej oblasti označiť jasne a určite bez dohadov a zahmlievania. Akákoľvek priznaná finančná náhrada môže preto len zmierniť rozsah preukázanej

nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na intenzitu zásahu odporcu do navrhovateľovho práva na ochranu osobnosti.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a rozsudok prvostupňového súdu vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti konkrétnym spôsobom zmenil tak, že v tejto časti návrh zamietol. V ostatných častiach rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Občiansky zákonník v ust. § 13 ods. 1 umožňuje fyzickej osobe okrem iného domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti. predpokladom použitia tohto občianskoprávneho prostriedku ochrany je, že neoprávnený zásah trvá, či pokračuje, resp. že hrozí reálne bezprostredné nebezpečenstvo jeho opakovania i v budúcnosti. Pokiaľ ale zásah už skončil a netrvá a nehrozí ani reálne bezprostredné nebezpečenstvo jeho opakovania, neprichádza do úvahy takýto návrh.

Keďže z vykonaného dokazovania (ani z dôvodov napadnutého rozhodnutia) nevyplýva, že by odporca po uverejnení inkriminovaného článku rozširoval výrok tak, ako ho označil súd vo výrokovej časti svojho rozhodnutia, nemožno bez ďalšieho vyvodiť záver, že by v budúcnosti hrozil takýto zásah do práva navrhovateľa zo strany odporcu, a preto odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietol.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci v ostatných častiach napadnutého rozhodnutia, tu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s podrobnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany účastníkov v priebehu odvolacieho konania neboli uvedené také skutočnosti, s ktorými by sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nevyporiadal súd prvého stupňa a ktoré by umožňovali odvolaciemu súdu vyhodnotiť vykonané dokazovanie iným spôsobom, než ho urobil súd prvého stupňa, najmä na č.l. 16 až 19 dôvodov.

Ak odporca v priebehu odvolacieho konania tvrdil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že v inkriminovanom článku boli citované jeho výroky, s takýmto názorom nemožno súhlasiť. Autentickosť výrokov potvrdil svedok I. T. D.?, z ktorého výpovede potom prvostupňový súd správne pri hodnotení dôkazov vychádzal. Tento svedok bol v konaní riadne poučený o následkoch krivej výpovede, odporca okrem vlastného tvrdenia v priebehu celého konania nepredložil, ani nenavrhol vykonať iný dôkaz, ktorý by spochybnil svedeckú výpoveď, a preto tak ako je to už i vyššie uvedené, ani odvolaciemu súdu neprislúchalo vyhodnotiť tento dôkaz iným spôsobom, než ako ho vyhodnotil súd prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e príпустné.